

Globalno zatopljenje – lažna uzbuna

Naslov sam posudio iz teksta jednog magazina koji se bavi ekologijom, a kojeg ću također citirati danas. A tu sam temu izabrao jer sam primijetio da se u zadnjih dva tjedna, nakon emisije Na rubu znanosti toj temi, dosta ljudi na ovaj ili onaj način kačilo na to, i na ovom blogu, ali i u osobnim susretima. U tim razgovorima bilo je i dosta zabune, pa ću zato ovaj prostor posvetiti zanimljivim podacima, a i tome kako ja vidim tu materiju i tu važnu temu. I kao što ćete vidjeti, neću štedjeti na prostoru, a vi odlučite hoćete li imati stpljenja probiti se do kraja.

Prvo moram reći da, na svoje iznenađenje, u godinu dana, koliko se tema za emisiju Na rubu znanosti o globalnom zatopljenju kristalizirala, na svoje iznenađenje, nisam sreo niti jednog stručnjaka koji bi potvrdio da se globalno zatopljanje događa. A spektar jer širok.

Prije par mjeseci sam na radiju 101 slušao jednog klimatologa koji je objašnjavao (povodom onog UN-ovog zaključka znanstvenog skupa) da se ne može reći da se globalno zatopljenje događa, da su statistike različite, a pogotovo da je nejasno ima li to veze s utjecajem stakleničkih plinova koje ispuštaju ljudi, te da je klima vrlo složen sustav kojega nije lako analizirati.

Onda sam prošlog ljeta, na Liburniconu (opatijska SF-konvencija) o istoj temi razgovarao s poznatim astronomom Koradom Korlevićem iz Višnjana, koji mi je isto rekao da je to muljaža i još je to, i druge pojave, nazvao ekoterrorizmom.

Potom, prilikom snimanja dokumentarnog serijala na kojem radimo već duže vrijeme, u Londonu sam tri dana proveo s astronomom, predavačem na fakultetu i bivšim BBC-jevim znanstvenim novinarom, a sada znanstvenim autorom Davidom Whitehouseom (kod nas je objavljena njegova odlična knjiga „Biografija sunca“), koji je također decidirano rekao da se globalno zatopljenje ne događa. Da od 2001. godine prosječna godišnja temperatura pada i da je očito da se svijet ne zagrijava. Dodao je i to da je riječ o ritmu sunca, jer se u posljednjih nekoliko desetljeća može povući jasna paralela između ritma sunčevih pjega i temperature na Zemlji. Pokazao nam je grafikon i podsjetio da se sedamdesetih pričalo o globalnom zahlađenju. Pokazao nam je i druge grafikone na kojima se vide razdoblja u kojima je bilo toplije, a da pritom nije bilo ljudi koji bi zagađivali (prije desetak stoljeća, recimo).

Potom sam sreo Vladimira Paara, i kroz slučajni razgovor o toj temi, on je ispričao (kasnije i u emisiji, samo malo blaže) svoje iskustvo na nekom Svjetskom kongresu znanstvenika na kojem je tražio riječ da bi iznio kritiku nekih zaključaka o globalnom zatopljenju, na što je šef skupa, na njegovo iznenađenje, reagirao vrlo eksplozivno. Odvukli su ga u stranu i pitali šta on to sad priča kad su taman uvjerali vlade što da rade. I da im sad ne treba stvarati zbrku.

Klimatolog (kojem sam zaboravio ime), Korado Korlević, Vladimir Paar, David Whitehouse.....jesu li oni tek skupina šarlatana i neznalica?

OPOZICIJA, SUNCE I JOŠ PONEŠTO

Ali idemo dalje. Da se ukratko podsjetimo.

Godine 1988. osnovano je Međunarodno povjerenstvo za klimatske promjene zahvaljujući poticaju Ujedinjenih naroda i Svjetske meteorološke organizacije. Mandat povjerenstva usmjeren je na procjenu utjecaja ljudske aktivnosti na klimatske promjene. Izvještaji odbora često se citiraju u znanstvenim radovima i uzimaju se kao argument teorija o globalnom zatopljenju i efektu staklenika. U izvještaju iz 2001. predviđa se porast temperature od 1,4 do 5,8 Celzijevih stupnjeva u sljedećih 100 godina. Eksplicitno je naglašeno da je industrijska aktivnost glavni uzročnik porasta temperatura na Zemlji. Prognoze su, naravno, katastrofične – porasta razine oceana i otapanja ledenjaka. Stječe se dojam da je takvo stajalište znanstveni konsenzus koji zastupaju vodeći stručnjaci. Značilo bi to da svaka suprotstavljena teorija potječe iz krugova pseudoznanstvenih zanesenjaka. Međutim, snažna opozicija koja dolazi iz tih istih znanstvenih krugova. Meteorolozi, astronomi i klimatolozi iz suprotnog tabora tvrde da su uzroci klimatskih promjena daleko složeniji.

David Whitehouse je u intervjuu sa mnom bio precizniji: „Ne možemo zanemariti Sunce ako želimo razumjeti što se događa na Zemlji. Međunarodno povjerenstvo za klimatske promjene ne dopušta mogućnost da promjenjiva solarna aktivnost utječe na globalno zatopljenje. Neki solarni znanstvenici i ja vjerujemo da nikad nećemo razumjeti globalno zatopljenje ako zanemarimo utjecaj sunčeve promjenjive aktivnosti na klimu Zemlje. Temperatura zraka na Zemlji porasla je u razdoblju solarne aktivnosti. Kad je Sunce počelo mijenjati svoje ponašanje, temperatura zraka na Zemlji malo se snizila.“

Osnivač televizijskoga meteorološkog kanala John Coleman iz San Diega smatra kako je „teorija globalnog zatopljenja“ najveća prijevara u povijesti koju zastupaju znanstvenici s političkim vezama. Održavanje postojećeg stanja omogućava golema istraživačka sponzorstva. Coleman tvrdi da sve to dovodi do povećanja cijena nafte i hrane, što uzrokuje ekonomsku nestabilnost. Jedan od predstavnika opozicije je i bivši predsjednik Društva američkih meteorologa, profesor Joseph D'Aleo. Godine 2006. pokrenuo je internetsku stranicu na kojoj se otvoreno suprotstavlja službenoj teoriji o utjecaju industrije na globalno zatopljenje. Poput Davida Whitehousea, on smatra da se odgovori kriju u prirodnim uzrocima i aktivnostima Sunca.

David Whitehouse vratio nas je u prošlost: „U 17. stoljeću, kad su sunčeve pjege nestale na 60-70 godina, Europa, a možda i cijeli svijet, malo su se ohladili. Nastupilo je malo ledeno doba. Teško je otkriti što se točno dogodilo, ali čini se da su nestanak sunčevih pjega i zahlađenje na Zemlji povezani. Uvjeti života u zapadnoj

Europi tada su bili veoma teški. Mnogo je ljudi umrlo jer je klima postala hladna i vlažna, pogotovo u usporedbi s razdobljem srednjega vijeka kada je porastao broj stanovnika. U 20. stoljeću solarni ciklus, koji traje 11 godina, dramatično se povećao. Istodobno je porasla temperatura zraka na Zemlji. Nestankom Sunčevih pjega došlo je do zahlađenja. Postoji još jedan zaplet u toj priči. Čini se da je od 2000. godine Sunce ponovno promijenilo svoje ponašanje. Ovo je vjerojatno početak razdoblja smanjene aktivnosti. Ako pogledate globalnu temperaturu planeta, također se promijenila. Oko 2000. godine prestala je rasti. Promatranjem je utvrđeno da postoji veza između aktivnosti sunčevih pjega i temperature na Zemlji.“

Opozicijska skupina stalno raste, do te mjere da sam čak u dnevnim novinama u zadnjih par mjeseci vidio tako intonirane tekstove. Televizijski meteorolog Anthony Watts obišao je meteorološke postaje diljem Kalifornije. Zaključio je da mjerne postaje koje su postavljene u urbanim područjima nisu u skladu sa standardima koji bi omogućili reprezentativno mjerenje temperature. Zbog toga podaci koji se rabe za mjerenje klimatskih trendova nisu ispravni. Watts je pokrenuo projekt na internetskoj stranici „surfacestation.org“, gdje uspoređuje rezultate urbanih postaja s rezultatima postaja koje se nalaze u prirodi.

Stručnjak za uragane i meteorolog dr. William Gray (Viliam Grej) također kritizira. „Pitanje globalnog zatopljenja je prenapuhano do granica pucanja. Većina klimatskih promjena kojima svjedočimo uglavnom je prirodna“, izjavio je Gray.

Dr. Paul Reiter u znak prosvjeda istupio je iz UN-ova međunarodnog povjerenstva.

6. ožujka 2008. objavljeni su rezultati istraživanja na uzorku od 1077 ispitanika. Anketirani su članovi kanadskog Udruženja profesionalnih inženjera, geologa i geofizičara. Utvrđeno je da 68 posto ispitanika smatra kako rasprava o uzrocima klimatskih promjena nije završena. Samo 26 posto znanstvenika smatra da je za globalno zatopljenje kriva ljudska aktivnost.

David Whitehouse nam je u kameru ispričao i ovo: „Prije 8000 godina bilo je mnogo toplije nego danas. Tada su se pojavile prve civilizacije. Nekoliko tisuća godina poslije bilo je znatno hladnije nego danas. Jasno je da se klimatski uvjeti mijenjaju. U bliskoj je prošlosti bilo toplijih razdoblja. Također mijenja se i ponašanje Sunca. Tek počinjemo shvaćati da se Sunce uz koje smo odrasli, Sunce iz 20. stoljeća, ne ponaša uvijek tako. Sunčeve pjege znaju nestati na jedno stoljeće ili čak dulje. Očito je da postoji veza između toga i hladnijih klimatskih uvjeta na Zemlji. Ne razumijemo tu uzročno-posljedičnu vezu, ali ako se vratimo u prošlost, u vrijeme smanjene Sunčeve aktivnosti, tada je na Zemlji bilo hladnije..“

Do istog zaključka došla je i „Nevladina skupina međunarodnih znanstvenika za proučavanje klimatskih promjena“, koja je nedavno objavila izvještaj s kritičkim osvrtom na tvrdnje UN-ova povjerenstva. U izvještaju opozicijski znanstvenici naglašavaju kako glavninu klimatskih promjena uzrokuju Sunčeva aktivnosti i prirodne sile te da čovjekov doprinos nije presudan.

ECO-WORLD

Evo što je u jednom uvodniku napisao Ed Ring, urednik 'EcoWorlda'.

Obrazlažući zašto su imali toliko tekstova o temi navodnog globalnog zatopljanja, napisao je da:

„... rasprava o uzrocima, mogućoj ozbiljnosti ili načinima ublažavanja klimatskih promjena još nije okončana. Niti je ikada bila, a činjenica da su glavni mediji uopće prihvatili ideju da je rasprava završena, ili da su zatvorili oči pred marginaliziranjem svakog tko bi raspravu nastavio, jedan je od najbezočnijih primjera medijske pristranosti u povijesti.

Čovjek bi pomislio, s obzirom na ono što je na kocki – reorganizacija naših cjelokupnih političkih i ekonomskih sustava – da bi rasprava bila dobrodošla. Također bi pomislio da bi one koji pozivaju na raspravu i razmjenu mišljenja trebalo pozdraviti kao glasove umjerenosti i razuma, umjesto da ih se žigoše kao ideološke fanatike i promotore korporativnih interesa. Činjenica da je rasprava – o nečemu što se namjerava riješiti poduzimanjem koraka koji bi stubokom i naglo preobrazili čovjekov modus operandi – tobože završena, trebala bi zabrinuti svakoga tko tvrdi da mu je stalo do ljudskih prava, sloboda pojedinca, slobodnog poduzetništva i otvorenog društva. Spoznaja da se svakoga tko dovodi u sumnju panične stavove glede globalnog zatopljenja slobodno demonizira trebala bi zabrinuti svakog proučavatelja povijesti. Rješenje – državna kontrola nad praktički svime što ispušta nekakav plin, uključujući CO₂, potrebnog za sam opstanak biljaka i drveća, te ogromni novi porezi (možda prikriveni u obliku mehanizama tipa „gornjeg limita i trgovanja“ po uzoru na prakse Wall Streeta, gdje bi trošak i dalje plaćao potrošač) – trebalo bi zabrinuti svakoga tko vodi računa o predstavničkoj vlasti te uvažava načelo privatnog vlasništva.

Ovdje je možda ugrožen zdrav razum. Ako se Zemlja uistinu zagrijava zbog antropogenog CO₂, što se može učiniti? Hoćemo li staviti zabranu na 20-30 gigatona CO₂ svake godine, iako bismo za iznos novca u to utrošenog mogli očistiti svaku rijeku, zaustaviti pretjeran izlov ribe u oceanima, ukloniti svaki normirani zagađivač zraka i zaustaviti malariju? Čak i da prihvatimo zaključke klimatskih modela – problematičnih izmišljotina što sačinjavaju „znanstveni“ imperativ koji stoji iza zastrašivanja antropogenim globalnim zatopljenjem i posljedične politike – nije li istina da bismo trebali staviti zabranu na doslovno 80% CO₂ kojeg se trenutno pripisuje ljudskoj aktivnosti? Nije li to nemoguće? Zašto ne bismo ponovno pošumili naš planet? Zašto ne bismo obnovili šume mangrova koje se mogu ispriječiti pred udarom plimnih valova širom tropskih predjela kako bi se oni oporavili a ujedno mogu spriječiti sezonske oluje da izazovu poplave na tropskim otocima, i zašto ne bismo prestali dizati u zrak koraljne grebene i uništavati riblju populaciju zbog svoje gramzivosti? Razuman ekološki program daleko je od uzbune oko globalnog zatopljenja – a ima i mnogo skeptika u vezi gornje teorije koji itekako vode brigu o okolišu.

Zdrav nam razum nalaže da ne sumnjamo u program skeptika, već onih zlogukih proroka globalnog zatopljenja koji se uzdaju u čovjekov strah i upitnu znanost. Ako postoje industrije kojima u prilog ide poricanje globalnog

zatopljenja, tko bi se time mogao okoristiti? Sačica nedovoljno financiranih trustova mozгова? Ukoliko se doista provodi neka vrsta tajnog plana vjerojatnije je da on potječe od industrija kojima u prilog ide uzbuna oko globalnog zatopljenja”.

Državne agencije dobivaju veće porezne prihode; Ujedinjeni narodi ostvaruju priljev novca; osiguravajuća društva naplaćuju više premije; odvjetnici podnose više tužbi; Wall Street dobiva nov izvor naknada i provizija; korporacije dobivaju više potpora; različite neprofitne organizacije koje se bave zaštitom okoliša, zatim aktivisti, akademici, političari i profesionalni savjetnici stječu nov izvor financiranja i utjecaja, čime se pravila igre mogu iz temelja promijeniti; male tvrtke propadaju jer nisu u stanju udovoljiti novim propisima; a obitelji općenito plaćaju kriminalno visoke cijene energije, vode i zemljišta – je li to budućnost kakvu želimo? Možda, kada bi se ovo zastrašivanje antropogenim globalnim zatopljenjem temeljilo na istini!“

NEW YORK, 2008

Dakle, 2008. je u New Yorku održana Međunarodna konferencija o klimatskim promjenama koja je okupila neke od najmjerodavnijih ljudi s najboljim preporukama koji su ikada došli na neki skup o temi klimatskih promjena. Većina sudionika bili su „skeptici”, što također dolikuje znanstvenoj konferenciji. Mediji su taj događaj njuvećim dijelom ignorirali. Vijesti je bilo, ali daleko od one razine pozornosti koju je privuklo priopćenje za javnost Međudržavnog povjerenstva za klimatske promjene (IPCC) pod pokroviteljstvom UN-a. U odnosu na taj događaj – pravog izvještavanja nije ni bilo. Osim toga, kaže Ed Ring, u previše je slučajeva izvještavanje bilo iskrivljeno dajući jedan licemjerman, podrugljiv prikaz tog događaja kao posljednjeg trzaja „Pobornika teorije o plosnatoj Zemlji”.

Ed Ring, urednik „Eco Worlda“ napisao je i ovo: „A oni koji vjeruju u opravdanost bojazni da je globalno zatopljenje antropogeno (izazvano djelovanjem čovjeka) jer se uklapa u dotadašnje predrasude ili promiče neki politički ili ekonomski program, trebaju znati ovo: znanost – ako odstranimo podmitljivost i oportunitizam koji su zarazili veliki dio znanstvene zajednice po pitanju navodnog globalnog zatopljenja – nema ideologije, nema skrivenih motiva; ona je krajnje nepristrana. Znanost se pouzdava u skepticizam i na koncu počiva na istini.“

Evo i nekih navoda Marc Morana, voditelja komunikacija za Republikance u senatskom Odboru o okolišu i javnim radovima, koji je pratio konferenciju. U prosincu 2006. Morano je pokrenuo blog na web stranici Odbora na kojoj uglavnom promiče stajališta onih koji sumnjaju u iznesenu teoriju o ljudskom faktoru kao uzročniku globalnog zatopljenja.

On je pisao o tome kako su znanstvenici koji s podozrenjem gledaju na bojazni o antropogenim uzrocima klimatskih promjena na Međunarodnoj konferenciji o klimatskim promjenama održanoj 2008. godine u New Yorku, opisali „prave strahote” o tome kako su se urednici nekih znanstvenih časopisa ponijeli „sramotno i nemoralno”, pokušavajući ih spriječiti da objave svoje radove u stručnim časopisima.

Na toj prijelomnoj konferenciji održanoj od 2. – 4. ožujka prošle godine, na kojoj je govorilo oko 100 znanstvenika a prisustvovalo preko 500 ljudi, podniet je izvještaj jednog tima međunarodnih znanstvenika koji su oformili vlastitu skupinu kao odgovor na UN-ov IPCC. Na skupu su govorili mnogi sadašnji i bivši znanstvenici IPCC-a iz cijeloga svijeta. Konferencija je održana tek nekoliko mjeseci nakon podnošenja vrlo dojmljivog Manjinskog izvještaja američkog Senata u kojem se nalaze izjave više od 400 istaknutih znanstvenika koji su nedavno osporili tvrdnje o tome da je globalno zatopljenje izazvano čovjekovim djelovanjem. Više od 400 znanstvenika potpisanih u izvještaju posebno razobličuju tvrdnje kako se „svi znanstvenici slažu” oko toga da je čovjek krivac za globalno zatopljenje.

Anketa kanadskih znanstvenika, objavljena 6. ožujka 2008., pruža još više dokaza da je navodni „konsenzus o globalnom zatopljenju” nepostojeći. Anketiranjem preko 51.000 znanstvenika, članova Udruženja profesionalnih inženjera, geologa i geofizičara države Alberte (APEGGA), ustanovljeno je da se 68 posto njih ne slaže s tvrdnjom da je „rasprava o znanstvenim uzrocima nedavnih klimatskih promjena okončana”. Prema toj anketi, samo 26 posto znanstvenika pripisuje globalno zatopljenje „ljudskoj aktivnosti, kao što je izgaranje fosilnog goriva”. Izvršni direktor APEGGA-e Neil Windsor je rekao: „Uopće nismo iznenađeni. Nemamo pojma o bilo kakvom konsenzusu znanstvenika po tom pitanju.”

POSTUPANJE PREMA SUMNJIČAVIM ZNANSTVENICIMA

Za trajanja konferencije u New Yorku znanstvenici su se požalili na manjak obzirnosti kojeg su znanstveni časopisi i ustanove pokazali prema stajalištima znanstvenika koji sumnjaju u „općeprihvaćena” stajališta o klimi. „Mi [kolege skeptičnih znanstvenika] pričali smo uglavnom o poslu i predstojećim referatima te smo prošli uobičajeni ritual gundanja. Na tapeti smo imali ponašanje urednika časopisa i smiješne „vatrene obruče” kroz koje ponekad moramo skakati da bi nam radovi bili objavljeni. Ali neke naše kolege pričali su nam o pravim strahotama kroz koje su morali proći kada su pokušali objaviti referate u kojima istražuju ‘ne-većinska’ stajališta. Neki urednici ponijeli su se zaista sramno i nemoralno. Bio sam šokiran”, napisao je 4. ožujka sudionik konferencije dr. William M. Briggs, statističar klimatskih pojava u Odboru za statistiku i vjerojatnost u okviru Američkog meteorološkog društva i pomoćni urednik časopisa Monthly Weather Review, na svom blogu (<http://wmbriggs.com/blog/>).

Istaknuti mađarski fizičar dr. Miklyš Zagoni, bivši aktivist u sferi globalnog zatopljenja (nedavno je promijenio svoja gledišta o bojaznima zbog ljudski izazvanih klimatskih promjena i sada je skeptik) iznio je znanstvene analize koje pobijaju strahovanja o rastućim količinama CO₂. Zagonijev znanstveni mentor, mađarski znanstvenik dr. Ferenc Miskolczi, atmosferski fizičar, odstupio je sa svog položaja u NASA-i jer je bio zgrožen manjkom slobode izražavanja znanstvenika u toj agenciji. Miskolczi, koji je na konferenciji također izložio svoja stručno ocijenjena otkrića, rekao je da želi objaviti spoznaje iz svog novog istraživanja koja pokazuju da „razgoropađene teorije o

efektu staklenika proturječe jednadžbama o energetskej ravnoteži”, ali tvrdi da mu to NASA nije dopustila. „Nažalost, moj poslovni odnos s meni nadređenim ljudima u NASA-i srozao se do razine koju više ne mogu podnositi. Moja zamisao o slobodnom iznošenju znanstvenih mišljenja ne može koegzistirati sa skorašnjom NASA-inom praksom baratanja novim znanstvenim podacima u vezi klimatskih promjena”, rekao je Miskolczi, prema navodima članka objavljenog 6. ožujka na DailyTech.com.

Meteorolog Joseph D'Aleo, prvi direktor meteorologije na TV postaji „The Weather Channel” i bivši predsjednik Odbora za vremensku analizu i prognozu u okviru Američkog meteorološkog društva, primijetio je da mnogi njegovi kolege znanstvenici nisu prisustvovali konferenciji zato što su se „bojali da bi svojim prisustvom ugrozili svoje zaposlenje”. D'Aleo je opisao strah od odmazde s kojim su suočeni mnogi skeptički nastrojeni znanstvenici kao „otužno stanje stvari”. Ali D'Aleo također navodi kako vjeruje da „u klimatologiji, meteorologiji i srodnim znanostima vrlo vjerojatno postoji tiha većina znanstvenika koji ne podupiru ono što se naziva 'konsenzusnom' pozicijom”.

Takve su tvrdnje ponovili i ostali znanstvenici. Znanstvenik iz područja atmosferskih pojava dr. Nathan Paldor, profesor Dinamične meteorologije i fizikalne oceanografije na Sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu i autor gotovo 70 stručno ocijenjenih studija, ustvrdio je u prosincu 2007. da skeptici po pitanju uzroka globalnog zatopljenja mnogo teže dolaze u priliku da objave svoje radove u stručnim publikacijama. „Razgovarao sam s mnogim kolegama koji dijele ta gledišta i izvješćuju o nemogućnosti da iznesu svoj skepticizam u znanstvenim ili javnim medijima”, napisao je Paldor u prosincu 2007.

Kanadski ekolog dr. David Suzuki javno je u veljači 2008. pozvao da se političare koji sumnjaju u antropogene uzroke klimatske „krize” pošalje „u zatvor jer je ono što čine kazneno djelo”.

ZAMJERKE VEĆINSKOM STAJALIŠTU

Istraživač uragana i meteorolog Stanley B. Goldenberg iz Nacionalne uprave za istraživanje oceana i atmosfere u Miamiu pohvalio je konferenciju pod sponzorstvom Instituta Heartland. „Činjenica je kako je ova konferencija dokazala da su brojni ugledni, afirmirani i u mnogim slučajevima svjetski poznati znanstvenici proveli pomna istraživanja različitih segmenata 'klimatskih promjena' koja izrazito odstupaju od rezultata [UN-ovog] IPCC-a”, izjavio je Goldenberg za New York Times

Joseph D'Aleo je na svojoj web-stranici napisao: „Bila je to najbolja konferencija kojoj sam prisustvovao u svojim 30 godina članstva u stručnim udruženjima. Na dvodnevnom skupu moglo se čuti 100 odličnih prezentacija znanstvenika iz Australije, Kanade, Engleske, Francuske, Mađarske, Novog Zelanda, Poljske, Rusije, Švedske i, naravno, Sjedinjenih Država”. (www.IceCap.us).

Često ponavljani podatak o „stotinama” ili čak „tisućama” znanstvenika povezanih s UN-om koji podupiru jednostrani „konsenzus” pokazao se, nakon pažljivije provjere, netočnim. Od svih znanstvenika povezanih s UN-ovim IPCC-om samo ih je 52 sudjelovalo u izradi „Sažetog prikaza za kreatore politike” na temelju održanog UN-ovog IPCC-a, pri čemu se moralo pokoravati željama UN-ovih političkih vođa i poslanika u procesu opisanom da više nalikuje borbenoj platformi na konvenciji neke političke stranke negoli znanstvenom procesu.

Mnogi sadašnji i bivši UN-ovi znanstvenici ne slažu se s IPCC-ovim Sažetkom za kreatore politike, a mnogi od njih su posjetili konferenciju skeptičnih znanstvenika na temu klimatskih promjena u New Yorku. Osim toga, takozvana „većinska” priopćenja (konsenzus) nekih skupina znanstvenika kao što su National Academy of Sciences, American Meteorological Society i American Geophysical Union izglasalo je samo dvadesetak članova upravnog odbora, bez izravno provedenog glasanja „običnih” znanstvenika.

Bilo je prigovora da njujorška konferencija nije iznijela zaključak o klimatskim promjenama. Joseph D'Aleo se ita odakle uopće očekivanja medija da s velikih konferencija o klimi moraju dobiti jednoobraznu poruku znanstvenika? Izvjestitelje bi, kaže, trebalo podsjetiti da je neuobičajen događaj upravo uspostava UN-ovog IPCC-a (uostalom, radi se o Međudržavnoj skupini za razmatranje klimatskih promjena), a ne međunarodna konferencija o klimi održana u ožujku u New Yorku. Istina je da je na konferenciji „skeptika” iznesena široka lepeza znanstvenih gledišta, ali izvjestitelje ta raznolikost ne bi trebala čuditi. Umjesto toga, trebali bi se zapitati zašto na skupovima UN-ovih IPCC-a ima toliko mnogo usuglašenosti a tako malo razilaženja u mišljenjima? Mnogi su izvjestitelji već navikli prisustvovati praktički programiranim skupovima UN-ovog IPCC-a, s njihovim Sažecima za kreatore politike na kojima se dolazi do unaprijed dogovorenog „konsenzusa” o tome da čovjek uzrokuje klimatsku krizu, dodaje D'Aleo.

IZVJEŠTAVANJE MEDIJA O KONFERENCIJI

Marc Morano piše da je Konferencija o klimi privukla je pažnju mnogih medijskih ispostava, uključujući New York Times, BBC, Washington Post, ABC News, Associated Press, Reuters, China Post, CNSNews.com, CNN, New York's Sun, Fox News, Times of India, češki Ceske Noviny, Investor's Business Daily, kanadski Financial Post, United Press International, WorldNetDaily.com i Wall Street Journal.

No, kaže da su neki izvještaji glavnih medija vrlo brzo pokazali sav jad i bijedu dirigitiranog novinarstva. Kao ilustraciju, Marc Morano navodi izvještaj NewsBustersa u kojem CNN-ov Miles O'Brien optužuje znanstvenike s konferencije da su „pobornici teorije o plosnatoj Zemlji”. Neki mediji, a među njima i New York Times, izvještavali su pak korektno.

Tijekom konferencije, Business and Media Institute (BMI) također je objavio svoju iscrpnu studiju u kojoj se otkriva kako mediji izvješćuju o globalnom zatopljenju. Iz studije pod nazivom „Cenzura globalnog zatopljenja” saznajemo da umrežene TV postaje guše svako iole promućurnije raspravljanje, a da znanstvene teme podastiru

razgovarajući s „političarima, rock-zvijezdama i neupućenim ljudima s ulice”. BMI je također uputio zamjerku načinu izvještavanja sredstava informiranja o Međunarodnoj konferenciji o klimatskim promjenama. WorldNetDaily.com iznijela je kritike na račun medijskog praćenja konferencije pod nazivom „Podsmijeh glavnih medija”. Pridružio se i American Thinker s vrlo iscrpnim izvještajem s tog skupa.

MITOVI O FINANCIRANJU

Prema Marcu Morenu, jedan od najbrtikijih članaka o konferenciji napisao je John Tierney iz New York Timesa. Tierney je razobličio pogrešno mišljenje da „industrija” raspiruje klimatološki skepticizam plaćanjem pristranih studija. „Zar kritičari doista misle da se više novca i slave može iskamčiti sumnjom u globalno zatopljenje negoli prihvaćanjem stavova većine? Postavljam to pitanje ne dvojeći u čestitost ili sposobnosti istraživača i ekoloških skupina koji dobivaju milijune dolara od državnih agencija, korporacija, zaklada i privatnih darovatelja zabrinutih zbog klimatskih promjena”, napisao je Tierney.

U izvještaju iz kolovoza 2007. potanko se navodi kako pobornici teorije o antropogenom globalnom zatopljenju dobivaju neusporedivo veća financijska sredstva od onih koje dobivaju znanstvenici skeptici. Tierney je citirao Josepha Basta, predsjednika Heartlanda, koji je rekao: „Donacije kompanija iz energetskog sektora nikada nisu, niti jedne godine, premašile 5 posto našeg budžeta, a ova konferencija nema niti jednog korporativnog sponzora.”

Tierney je također izložio slučaj da su takozvana „rješenja” za globalno zatopljenje zapravo prilika mnogima za sklapanje unosnih poslova. „Sustav ‘gornjeg limita i trgovanja’ za suzbijanje prevelikog ispuštanja ugljičnog dioksida (sustav kakav je kritiziran na ovoj konferenciji) popularan je u Washingtonu zbog korporativnih lobista koji su uočili priliku da dobiju novac iz kredita koji bi se davali kompanijama koje bi smanjile ispuštanje CO₂”, piše Tierney. „A planira se davanje gomile novca istraživačima koji proučavaju klimatske promjene i nove tehnologije za proizvodnju energije”, dodao je.

RAZLIČITA STAJALIŠTA, RASTUĆE NESLAGANJE

Njujorška konferencija znanstvenika koji o klimatskim promjenama zauzimaju manjinsko stajalište održana je nakon što su 2007. godinu mnogi proglasili „prekretnicom” glede stavova o alarmantnim kretanjima u pogledu svjetske klime te su je opisali kao godinu u kojoj su bojazni zbog ljudskim djelovanjem uzrokovanih klimatskih promjena „zagrizle prašinu” budući da je gomila stručno ocijenjenih studija osporila strahovanja o rastućoj količini CO₂. Konferenciji su prisustvovali mnogi znanstvenici (od njih 400) čija su stajališta navedena u Manjinskom izvještaju američkog Senata iz prosinca 2007. Znanstvenici „skeptici” iznijeli su različita gledišta o klimatskim promjenama, ali su se općenito složili oko nekoliko ključnih točaka:

- 1) sadašnja dinamika klimatskih promjena na Zemlji sasvim je prirodna;
- 2) gotovo sva strahovanja u vezi klime potaknuta su nedokazanim predviđanjima na temelju kompjutorskih modela;
- 3) brojne stručno ocijenjene studije nastavljaju razobličavati alarmantna predviđanja o rastućim količinama CO₂; i
- 4) „konsenzus” je izrežiran zbog političkih, a ne znanstvenih ciljeva.

U zemljama poput Njemačke, Brazila, Nizozemske, Rusije, Argentine, Novog Zelanda, Portugala i Francuske, skupine znanstvenika nedavno su javno istupile, osporavajući i razobličujući alarmantne stavove o antropogenim uzrocima klimatskih promjena. Osim toga, mnogi znanstvenici koji su ujedno i napredni borci za očuvanje okoliša smatraju da je promicanjem bojazni o klimi „kooptiran” i „otet” pokret „Zelenih”.

Film bivšeg američkog potpredsjednika Al Gorea Neugodna istina i izvještaji UN-ovog IPCC-a brojne znanstvenike skeptike ponukali su da javno progovore i pridruže se rastućoj opoziciji. „Film Ala Gorea vratio me je na bojno polje i ponukao da provedem nova istraživanja u oblasti klimatologije. A zbog svih dezinformacija koje Gore i njegova vojska šire o klimatskim promjenama, procijenio sam da bi ‘pravi’ klimatolozi trebali pomoći javnosti da shvati prirodu tog problema”, izjavio je u svibnju 2007. klimatolog Robert Durrenberger, bivši predsjednik Američkog udruženja državnih klimatologa.

Od objavljivanja senatskog Manjinskog izvještaja 20. prosinca 2007. – u kojem se potanko navode gledišta stotina „skeptika” – stalan je priljev znanstvenika iz cijelog svijeta koji sami sebe ustrajno nazivaju disidentima u vezi navodne „klimatološke krize”. Nekoliko dana uoči međunarodne konferencije o klimi prva žena na svijetu koja je dobila titulu doktora znanosti iz područja meteorologije, dr. Joanne Simpson, izjavljuje da je „skeptična” glede stajališta o čovjeku kao glavnom uzročniku globalnog zatopljenja. „Budući da više ne pripadam niti jednoj organizaciji, niti dobivam ikakva financijska sredstva, mogu govoriti sasvim otvoreno”.

Simpson, bivša zaposlenica NASA-e i autorica više od 190 studija, napisala je to u otvorenom pismu kojeg je 27. veljače 2008. objavio bivši klimatolog države Colorado Roger Pielke stariji. Pielke je svrstao kolegicu Simpson „među najistaknutije znanstvenike u zadnjih 100 godina”. Simpson pojašnjava svoje navode: „Glavno ishodište tvrdnje da je otpuštanje stakleničkih plinova (za što je odgovoran čovjek) uzrok zagrijavanja Zemlje temelji se gotovo isključivo na kompjutorskim modelima klimatskih promjena. Svi znamo koliko su nepouzdana modeli koji se odnose na sustave površine zračnih masa. Pogledajte samo vremenske prognoze.”

BROJ SKEPTIČNIH ZNANSTVENIKA I DALJE RASTE

William F. McClenney, profesionalni geolog s kalifornijskom licencom i bivši certificirani revizor ekoloških udruga u gradu Victoria, u Australiji, obznanio je 28. veljače prošle godine da je promijenio mišljenje o globalnom zatopljenju tj. o njegovom antropogenom uzroku. McClenney sada kaže da je „napravio proračune te uvidio da krivac za globalno zatopljenje nikako ne može biti CO₂”. McClenney se pridružuje drugim znanstvenicima koji su

se nedavno preobratili od onih koji vjeruju u one koji sumnjaju u alarmanne stavove o čovjeku kao uzročniku klimatskih promjena.

Geolog dr. Don Easterbrook, umirovljeni (a sada počasni) profesor geologije na Sveučilištu Western Washington, autor osam knjiga i 150 članaka u raznim časopisima, najavio je da je spreman staviti vlastiti „ugled na kocku” svojim predviđanjem globalnog hlađenja: „Prosječne vrijednosti dobivene pomoću četiri glavne metode mjerenja temperature ukazuju na nešto hladnije vrijeme od 2002. (izuzev kratkog međurazdoblja el Niña) i rekordnog hlađenja ove zime. Tvrdnja da je to vremensko razdoblje prekratko da bi se moglo uzeti kao mjerodavno bila bi valjana da nije činjenice kako se to hlađenje točno uklapa u vremenski obrazac toplih/hladnih ciklusa u prošlih 400 godina”, napisao je 1. ožujka 2008. Easterbrook.

Znanstvenik iz domene istraživanja atmosfere dr. Art V. Douglas, odnedavno umirovljeni predsjednik Odsjeka atmosferskih znanosti na Sveučilištu Creighton u Omahi, u Nebraski, i autor brojnih članaka za stručne časopise, u veljači 2008. javno je obznanio svoje neslaganje s teorijom o zabrinjavajućim klimatskim promjenama izazvanim ljudskim djelovanjem. „Kakvo god vrijeme bilo”, rekao je Douglas, „nije uzrokovano globalnim zatopljenjem.”

Atmosferski fizičar James A. Peden, negdašnji djelatnik Centra za svemirska istraživanja i koordinaciju u Pittsburghu, jedan od osnivača Američkog društva za spektrometriju mase, navijestio je svoj skepticizam 18. veljače 2008. „Žalim, narode, ali Globalnu hysteriju ćemo ipak ostaviti po strani. O atmosferskoj fizici znamo mnogo i, od samog početka, mnoge iznesene tvrdnje jednostavno su zvučale sumnjivo”, napisao je Peden.

U siječnju 2008. znanstvenik iz područja zaštite okoliša, profesor Delgado Domingos iz Portugala, utemeljitelj i direktor stručne skupine Numerical Weather Forecast, javno je priopćio kako bojazni o klimatskim promjenama izazvanim ljudskim djelovanjem smatra „opasnom besmislicom”. Domingos, koji je otišao u mirovinu 2006., ima preko 150 objavljenih članaka na polju istraživanja termodinamike, brojčanih metoda unutar mehanike plinova i tekućina te meteorološkog predviđanja. „Neke su klimatske promjene vidljive, ali na sceni su također silne manipulacije da se sve pripiše CO2 i sličnim uzrocima. Glavni plin koji stvara efekt staklenika je vodena para. Sadašnja halabuka oko klimatskih promjena je instrument kontrole društva, jedna vrsta izlike za postupanje velikih kompanija i sredstvo političke borbe. Ona je postala svojevrсна, nimalo bezazlena, ideologija”, rekao je Domingos.

Profesor fizike dr. Frederick Wolf s Keene State Collegea u New Hampshireu, izjasnio se u siječnju 2008. kao protivnik teorije o zabrinjavajućim klimatskim promjenama (izazvanim ljudskim faktorom). U posljednjih 25 godina Wolf predaje meteorologiju i klimatologiju te namjerava uzeti studijsku godinu kako bi se globalnim zatopljenjem pobliže pozabavio. „Nekoliko je stvari doprinijelo mojem skepticizmu u vezi ljudskog faktora kao glavnog krivca za globalno zatopljenje. Svi mi znaju da je atmosfera vrlo složen sustav”, rekao je Wolf. I dodao: „Impresivan je broj mojih kolega znanstvenika koji su prirodno sumnjičavi glede zaključka o zatopljenju uzrokovanim ljudskim djelovanjem”.

PRISJEO IM JE „KONSENZUS”

Broj znanstvenika koji se sada javno distanciraju od Goreovog i UN-ovog stajališta o klimatskim promjenama toliko je porastao da promicatelji straha u vezi „pogubnog” čovjekovog utjecaja na klimu sada žale zbog korištenja, ili pretjeranog korištenja, izraza „konsenzus” u javnim raspravama o globalnom zatopljenju. „Doista mislim da znanstvena zajednica, napredna zajednica, ekolozi i mediji, čine ozbiljnu pogrešku rabeći riječ 'konsenzus' pri opisivanju utjecaja klimatskih promjena”, napisao je Joseph Romm, urednik projekta Climate Progress 27. veljače 2008. u komentaru objavljenom u online časopisu Salon.com.

Uz to, barem je jedan znanstvenik javno izjavio, nakon objavljivanja senatskog izvještaja o gledištima 400 znanstvenika u prosincu 2007., da će preispitati svoje stavove o čovjeku kao glavnom uzročniku zabrinjavajućih klimatskih promjena. „On [izvještaj] me je potaknuo na razmišljanje: bavim se istraživanjem okoliša, ali nikada nisam imao vremena pomnije ispitati 'dokaze' o antropogenim uzrocima globalnog zatopljenja”, napisao je 27. prosinca 2007. znanstvenik iz domene ekologije, profesor Rami Zurayk s Američkog sveučilišta u Beirutu. „Kada sam, u svojem uvodnom govoru prilikom objavljivanja izvještaja pod nazivom Global Environment Outlook-4 pod okriljem UNEP-a [Program Ujedinjenih naroda za očuvanje okoliša] u Beirutu, rekao: 'Sada imamo neporecive dokaze da su na scenu stupile značajne klimatske promjene...', čitao sam iz priopćenja kojeg je pripremio UNEP. Možda se takva znanost zasniva samo na ovakvom ili onakvom uvjerenju, ali tko ima vremena proučiti sve podatke? S istraživanjem ću nastaviti, uzevši kao pretpostavku antropijske činioce klimatskih promjena, ali tomu bih morao posvetiti više vremena”, napisao je Zurayk.

KLIMOM UPRAVLJA PRIRODA, A NE ČOVJEKOVO DJELOVANJE

Međunarodna konferencija o klimatskim promjenama u organizaciji Instituta Heartland, na krilima rastućeg broja znanstvenika „skeptika”, iznjedrila je reprezentativni novi izvještaj tima međunarodnih znanstvenika koji su oformili skupinu za demantiranje UN-ovog IPCC-a, pod nazivom „Nevladina skupina međunarodnih znanstvenika za proučavanje klimatskih promjena” (engl. skraćena: NIPCC). Izvještaj skeptičnih znanstvenika naslovljen je „Klimom upravlja priroda, a ne čovjekovo djelovanje”. Ključna otkrića izvještaja NIPCC-a bila su:

- (1) glavninu klimatskih promjena uzrokuju prirodne sile;
- (2) čovjekov doprinos tomu nije presudan;
- (3) promjene unutar Sunčeve aktivnosti glavni su uzrok klimatskih promjena.

Klimatolog dr. S. Fred Singer, bivši direktor američkog Ureda za satelitsko praćenje vremenskih promjena i bivši potpredsjednik američkog Nacionalnog savjetodavnog odbora o oceanima i atmosferi, na konferenciji je izjavio da

se IPCC „odlučio za zanemarivanje ovih činjenica, zato što one proturječe zaključku da je globalno zatopljenje antropogeno [uzrokovano ljudskim djelovanjem]”.

NEMA SVJETSKJE KLIMATSKE KRIZE

Na njujorškoj konferenciji, kojoj je prisustvovalo stotine stručnjaka za klimu iz cijeloga svijeta, objavljena je 4. ožujka „Menhetenska deklaracija” o čovjekovoj ulozi u globalnom zatopljenju, u kojoj se, između ostalog, navodi:

- „ne postoje uvjerljivi dokazi da je ispuštanje CO₂ unutar sadašnje industrijske aktivnosti uzrokovalo u prošlosti, da uzrokuje danas, ili da će uzrokovati u budućnosti katastrofalne klimatske promjene”;

- „nastojanja vladajućih struktura da industriji i pojedinačnim građanima nametnu poreze i odrede visoke kazne za ispuštanje većih no dopuštenih količina CO₂ s ciljem smanjenja istoga će, bez ikakve potrebe, potkresati procvat Zapada i napredak zemalja u razvoju, bez značajnijeg utjecaja na klimu”; i

- „klimatske promjene izazvane ljudskom aktivnošću ne predstavljaju svjetsku krizu”.

U deklaraciji se zaključuje da bi se „znanstvena pitanja trebala procjenjivati isključivo znanstvenim metodama”.

„ZAGRIJANI OTOK” NIJE TAKO NOV

Nekadašnji glavni klimatolog države Virdžinije dr. Patrick Michaels u svom je govoru na konferenciji ukazao na zabludu u vezi strahovanja zbog dosad nezabilježnog otapanja leda na Grenlandu. Michaels je spomenuo i medije koji su, bezobzirnim napuhavanjem činjenica, izvještavali o „otkriću” jednog „novog” otoka unutar Grenlanda nastalog otapanjem ledenjaka, kojem je nadjenuto ime „Zagrijani otok”. Podsmjehnuo se tvrdnji da je otok „nov” navodeći knjigu iz 1957. godine Arctic Riviera švicarskog istraživača Ernsta Hofera, u kojoj se nalazi ilustracija s očitim opisom istog tog otoka početkom 1950-ih. Michaels je napomenuo da su temperature na Grenlandu bile isto tako visoke, ako ne i više, tijekom 1930-ih i 1940-ih kao što su i danas.

Izbor iz najvažnijih navoda znanstvenika koji su 2008. godine sudjelovali na Međunarodnoj konferenciji o klimatskim promjenama:

- Znanstvenik dr. Paul Reiter s Pasteurovog instituta u Parizu, koji je istupio iz UN-ovog IPCC-a u znak prosvjeda: „Što se tiče izjava o tome kako su stvari u znanosti ‘razriješene’, ja mislim da su takve izjave pravi bezobrazluk. Znanost zapravo iskrivljuju ljudi koji sa znanošću nemaju nikakve veze.”

- Znanstvenik pridružen UN-ovom IPCC-u Vincent Gray iz Novog Zelanda: „Ova je konferencija pokazala da [znanstvena] rasprava nije okončana. Ugljični dioksid ne utječe na klimu.”

- Kanadski klimatolog dr. Timothy Ball: „Ako se nad nama i nadvija nekakva [kriza], mislim kako se više odnosi na činjenicu da se pripremamo za zatopljenje, premda mi se čini da nam predstoji hlađenje. Pripremamo se za krivu stvar.”

- Istraživač klime dr. Craig Loehle, bivši djelatnik Laboratorija u okviru Ministarstva energetike a sadašnji član Nacionalnog vijeća za poboljšanje zraka i vodenih resursa, s više od 100 objavljenih radova u stručnim časopisima: „Kretanja [temperature] u razdoblju od 2000 godina nisu jednoobrazna, tako da razdoblje zatopljenja nije u povijesti nepoznato... [Temperaturni] ciklus od 1500 godina kakvog su predložili [S. Fred] Singer i [Dennis] Avery sukladan je Loehleovoj metodi rekonstrukcije klimatskih uvjeta u prošlosti... Ciklus od 1500 godina podrazumijeva da je sadašnje zatopljenje dio prirodnih kretanja.”

- Stručnjak za uragane i meteorolog dr. William Gray: „Diljem SAD-a i cijeloga svijeta ima mnogo znanstvenika „skeptika”. Pitanje [globalnog zatopljenja] je prenapuhano, do granica pucanja; većina klimatskih promjena kojima svjedočimo u najvećoj su mjeri prirodne. Mislim da našoj djeci strahovito ispiramo mozak.”

- Britanski astrofizičar Piers Corbyn: „Nema nikakvih dokaza da je CO₂ ikada utjecao ili da će ikada presudno utjecati na svjetske temperature i na klimatske promjene. Iz toga proizlazi da je zabrinutost oko CO₂ bezrazložna. Prema našim predviđanjima, temperature u svijetu i dalje će opadati do 2014., a vjerojatno i nakon te godine.”

- Osnivač TV postaje Weather Channel i meteorolog John Coleman: „Ozbiljni znanstvenici i ozbiljni proučavatelji globalnog zatopljenja nakon pomnog istraživanja zaključili su da je malo osnove za pretpostavku kako će nas zadesiti katastrofalno globalno zatopljenje.”

- Dr Benny Peiser s Fakulteta znanosti pri liverpulsom Sveučilištu John Moores, u Ujedinjenom Kraljevstvu: „[Zakoni o 'gornjem limitu i trgovanju' doneseni zbog bojazni o globalnom zatopljenju] izazvali su u Europi mnogo nevolja. Oni jednostavno nisu djelotvorni, niti će ikada to biti. Takva situacija ne samo da neće povoljno utjecati na klimu, nego će dovesti do povećanja broja nezaposlenih u Europi. Ako na takav način mislimo pozitivno utjecati na klimu, onda slobodno možemo ugasiti svu industriju.”

- Atmosferski fizičar Ferenc Miskolczi, bivši djelatnik NASA-inog Istraživačkog centra u Langleyu: „Podivljali’ efekt staklenika fizički je nemoguć... Opaženo globalno zatopljenje nema nikakve izravne veze s efektom staklenika; ono mora biti povezano s promjenama unutar ukupno apsorbiranog Sunčevog zračenja ili s raspršenom toplinom drugih prirodnih ili antropogenih izvora toplinske energije.”

- Meteorolog Art Horn: „Tisuće znanstvenika širom svijeta smatra da ovo pitanje još nije razriješeno. Ugljični dioksid nema utjecaja na klimu.”

- Njemački meteorolog dr. Gerd-Rainer Weber: „Većina ekstremnih stajališta o klimatskim promjenama počiva na malo, ili nimalo, znanstvenih osnova. Racionalna osnova ekstremnih stavova o globalnom zatopljenju možda je želja za političkom akcijom glede globalnog zatopljenja.”

• Umirovljeni a sada počasni profesor fizike dr. Howard Hayden sa Sveučilišta Connecticut: „Kolebanja u Zemljinoj temperaturi uzrokovana su astronomskim pojavama. Kombinirani učinci svih 'stakleničkih plinova', albedo promjena i ostalih planetarnih promjena odgovorni su za promjene reda vrijednosti od tek oko 3 stupnja Celzija tijekom prijelaza između ledenih doba i među-ledenih razdoblja unutar ledenih doba.”

• Statističar klimatskih pojava dr. William M. Briggs, koji je član Odbora za praćenje vjerojatnosti i statistike u okviru Američkog meteorološkog društva a također i pomoćni urednik časopisa Monthly Weather Review: „Mišljenja sam da se glasne i učestale tvrdnje o katastrofalnom globalnom zatopljenju (izazvanom čovjekovim djelovanjem) iznose s prevelikom dozom uvjerenosti, koju postojeći podaci ne potkrepljuju... Previše ljudi je previše uvjereni u previše stvari. To je nedvosmislena poruka s konferencije u organizaciji Instituta Heartland, koju ćemo svi, nadam se, shvatiti na pravi način.”

ZA KRAJ:

Iz svega navedenog (i navedenog ovdje) čovjek bi zaključio da je ono što se zove globalnim zatopljenjem dio prirodnog ciklusa sunčeva zračenja. Premda su u igri možda i neki elementi koji nam nisu poznati, riječ je zapravo o ciklusima sunčeva zračenja, u kojem se ovakve pojave javljaju u razdoblju pojačane aktivnosti sunčevih pjega, kada na Suncu dolazi do enormno snažnih eksplozija, ponekad i veličine Jupitera, kojima se Sunčeva energija projicira u Sunčev sustav i putem Sunčeva vjetra stiže i na Zemlju. Kad na Zemlju stiže veća količina Sunčeve energije, ona se manifestira kao zatopljenje, a u dijelu ciklusa kada su Sunčeve pjege manje aktivne, temperature su niže. Ako pratimo cikluse Sunčeva zračenja, istodobno pratimo u cjelini i ciklus temperature na planetu Zemlji.

Čovjek bi zaključio i da oni koji tvrde da je zatopljenje proizvod emisije ugljičnog dioksida koju stvaraju ljudi opsjenjuju javnost. Kao što je rečeno, ako se vratimo u prošlost otprilike 800 godina, u doba koje se u znanosti naziva „toplo srednjovjekovno doba“, vidjet ćemo da je temperatura tada bila znatno viša nego što je danas – temperatura od tada zapravo neprekidno pada. A gdje su tada, u Srednjem vijeku, bile velike tvornice, kamioni i vozila, i drugi izvori ugljičnog dioksida?

Ako je temperatura tada bila viša nego što je danas, očito za porast temperature nije zaslužan ugljični dioksid. Jadni ugljični je dioksid ozloglašen, a zapravo bez ugljičnog dioksida ne bi bilo ni vegetacije niti ničega. Ako se vratimo još dalje u prošlost, nekoliko tisuća godina u prošlost, kao što pokazuju istraživanja ledenog pojasa i druga istraživanja, tada su temperature na Zemlji bile još više nego u toplom srednjovjekovnom razdoblju.

Toplo srednjovjekovno doba bilo je inače razdoblje obilja, a ne katastrofe za koju nas uvjeravaju da je donosi ovo zatopljenje: velike zemaljske katastrofe nisu se događale u toplom razdobljima, nego u hladnim razdobljima i ledenom dobu. Nakon tog srednjovjekovnog toplog doba ušli smo u razdoblje koje znanstvenici nazivaju malim ledenim dobom: 17. stoljeće, 18. stoljeće, sve do devetnaestoga, kada to doba polako prestaje. U tom je razdoblju bilo tako hladno da je vladala nestašica hrane i buknuili su mnogi ratovi, kako to obrazlaže David Whitehouse u knjizi „Biografija sunca“. To nije bilo doba obilja, nego doba velikih iskušenja i siromaštva. Završetkom tog „malog ledenog doba“, prema početku dvadesetog stoljeća, temperatura je počela rasti. I kad danas čujemo da netko kaže: „Ovo je najtoplija godina u povijesti bilježenja temperatura“, ljudi se ne sjete pitati: „A otkad se bilježe temperature?“ To je bilo u vrijeme „malog ledenog doba“, odnosno u trenutku kad smo izlazili iz malog ledenog doba, što daje posve iskrivljenu sliku o promjenama temperature od početka njihova bilježenja do danas.

Zapravo, pomisao da zapravo možda ulazimo u novo hladno doba nije zanemarljiva jer je temperatura Zemlje rasla je do otprilike 1940. godine, a zatim padala do otprilike 1975. godine, kada je ponovno počela rasti. Zanimljivo je primijetiti da se i aktivnost Sunčevih pjega mijenjala sličnim tempom: rasla je kao i Zemljina temperatura, zatim padala od otprilike 1940. do 1975. godine, i zatim opet počela rasti, savršeno podudarno s promjenama temperature na Zemlji.

Sedamdesetih godina prošlog stoljeća u modi su bile znanstvene emisije u kojima se raspravljalo o tome ulazimo li možda u novo ledeno doba, jer temperature su tada počele padati. Zapravo je počela padati aktivnost Sunčevih pjega i intenzitet Sunčeva zračenja. Sad smo u dijelu ciklusa kad je aktivnost Sunčevih pjega manja, i temperatura se od 2003. godine snižava.

Prije nekoliko mjeseci se na naslovnoj stranici jednog britanskog tjednika pojavio veliki naslov: „Znanstvenici kažu da će globalno zatopljenje prirodno prestati u sljedećih deset godina“. „Zašto onda pričate o globalnom zatopljenju?“ „Da, znam, ali zamisli kako će biti vruće kad zatopljenje ponovno počne!“ I sve otpočetka.

Koji bi, dakle, bio uzrok ove suvremene inkvizicije koju sam nastojao potkrijepiti svih prethodnim navodima? Samo biznis?

S obzirom da širinu zahvata, taj mi odgovor doista nije uvjerljiv. Kako ne bi ovaj post završio s istim prigovorima kao i njujorška konferencija (da nije ponudila odgovor – mada je pitanje bilo različito, ona se nije bavila uzrocima kampanje o globalno zatopljenju već samo razotkrivanjem te teze), potražiti ću mogući odgovor ovdje- jer drugdje nisam čuo nikakav; vratit ću se na Davida Ickea i citirati dio intervjuja koji smo radili prije koju godinu. On je tada rekao:

„Već dugo nastojim razotkriti jednu mrežu organizacija, koje su sve povezane u jednom tajnom društvu pod nazivom „Okrugli stol“, koje je osnovano u Britaniji krajem 19. i početkom 20. stoljeća. Prvi predsjednik društva bio je Cecil Rhodes, notorni stručnjak za manipulacije o kojima govorim. Umro je 1902. godine. Društvo Okruglog stola počelo je stvarati satelitske organizacije koje su provodile njegovu politiku: sve te organizacije i dalje su primale upute i odgovarale, kao što i danas odgovaraju, središnjem tajnom društvu Okruglog stola.

Te su organizacije: Kraljevski institut za međunarodnu politiku, osnovan u Londonu 1920. godine; američko Vijeće za međunarodne odnose, osnovano 1921. godine; Bilderbergova grupa, osnovana 1954.; Trilateralna komisija,

osnovana 1973. godine, i tako dalje.

Godine 1968. osnovana je još jedna takva satelitska organizacija pod nazivom „Rimski klub“. Uloga Rimskog kluba u ovoj manipulaciji od samog je početka bila manipulacija okolišem i pokretom za okoliš – čijem je nastanku Rimski klub i kumovao – u skladu s društvenim promjenama koje su oni od početka željeli postići. Sve je to započeo čovjek po imenu Peccei.

Godine 1991., u službenoj publikaciji Rimskog kluba objavljen je Pecceijev govor u kojem on kaže da „traže razlog oko kojeg će ujediniti ljude“, a tim je ujedinjenjem ljudi mislio na svrstavanje ljudi uz agendu koju su oni zastupali. Peccei je rekao da su oni došli do zaključka da su globalno zatopljenje, zagađenje stvoreno ljudskom rukom i tako dalje, odličan povod da se ljudi ujedine u jedinstvenoj akciji. Bilo je to 1991. godine.

Cijela ova prijevara oko globalnog zatopljenja lansirana je globalno upravo krajem osamdesetih i tijekom devedesetih godina. Među članovima Rimskog kluba je danas i jedan vrlo poznat čovjek koji se zove Al Gore. U ovih dvadesetak godina koliko istražujem po svijetu otkrio sam jednu vrlo važnu stvar: Sve u čemu sudjeluje Al Gore sigurno je prijevara. Nije to ponekad tako, nego je to uvijek tako. Stoga, kad je upravo Al Gore postao globalni frontmen pokreta koji upozorava na globalno zatopljenje prouzročenom ljudskom rukom stvorenim zagađenjem, zainteresirao sam se za ovu priču.

Kad je upravo Al Gore /al gore/ postao globalni frontmen te velike laži o globalnom zatopljenju prouzročenom ljudskom rukom stvorenim zagađenjem, i snimio svoj presmišljivi dokumentarni film pod naslovom „Nezgodna istina“ i knjigu koja ga prati, počeo sam s velikim zanimanjem pratiti priču o globalnom zatopljenju znajući da je, čim on u njoj sudjeluje, riječ o prijevari. Počeo sam detaljnije proučavati tu priču i vrlo brzo otkrio da je službena verzija laž i velika, proračunata manipulacija ako u tu priču uđete dovoljno duboko da potražite njezine motive. Upravo zbog toga sam i predvidio – ne zato što sam genij, nego zato što znam kako taj sustav funkcionira – da će Al Gore dobiti Oscara i Nobelovu nagradu za mir, da će njegova nominacija za Nobelovu nagradu završiti uspješno.

Naime, mreža kojoj on služi – mreža koja stoji iza teorije o globalnom zatopljenju, manipulirajući globalnim društvom u skladu sa svojim nastojanjem da stvori društvo koje će biti centralizirano i pod kontrolom – diktira i to tko će dobiti Oscara ili Nobelovu nagradu za mir. Pa i Henry Kissinger, jedan od najvećih ratnih zločinaca suvremenog doba, dobitnik je Nobelove nagrade za mir.

Udubivši se više u teoriju o globalnom zatopljenju, otkrio sam da neki vrhunski svjetski znanstvenici, ljudi koji su na samom vrhu svoje struke, govore da je globalno zatopljenje glupost. Ali novine o njima ne pišu, prostor u novinama dobivaju samo oni koji će pjevati istu pjesmu. Štoviše, kad se neki takav znanstvenik eksponira pokušavajući ispričati i neku drugu verziju događaja, ubrzo ostaje bez sredstava za svoja znanstvena istraživanja koja dobiva od pokrovitelja, pa i sredstva iz državnih fondova. Postaje predmet napada drugih znanstvenika koji marginaliziraju njihov rad.

Tako da danas imamo suludu situaciju: za ljude koji se usuđuju pitati o točnosti službene verzije kažu da negiraju opasnosti globalnog zatopljenja, jednako kao što se za svakog koji se usudi postaviti neko pitanje o holokaustu i njegovim žrtvama kaže da poriče holokaust. I to samo zato što propituju službenu teoriju o globalnom zatopljenju. Ono što ljudi ne znaju, jer im to nitko ne kaže, jest da je ugljični dioksid vrlo malen dio plinova za koje kažu da stvaraju efekt staklenika. Vrlo malen i većinom iz prirodnih izvora.

Dakle, udio plinova koje proizvodi tehnologija u ukupnom isparavanju nevjerojatno je malen. Najveći dio plinova koji stvaraju takozvani efekt staklenika nastaje isparavanjem vode. I što ćemo sad učiniti? Zabraniti vodenu paru? Kao glavni problem – a to je umjetno stvoreni problem – prikazuje se ljudska djelatnost koja je navodno uzročnik zagađenja, a to se radi zato da bi se opravdalo uvođenje novih globalnih zakona, većih poreza, veće kontrole, navodno potrebnih radi rješavanja problema koji je zapravo izmišljen.

Umjesto da razmišljamo o tome kako u dobru svrhu iskoristiti ove promjene temperature, ili kako umanjiti njezine neželjene posljedice, umjesto svega toga, pažnja nam je usmjerena na lažnog neprijatelja, pa samim time i lažna rješenja.“